

Steven Spielberg új filmje, a Világok harca című rémmese kétórás gyilkolás-, pusztítás- és menekülésfolyam Nahát, ez lesz Spielberg? – ásít az ember. Steven Spielberg új filmje, a Világok harca című rémmese kétórás gyilkolás-, pusztítás- és menekülésfolyam Nahát, ez lesz Spielberg? – ásít az ember. – Vagy rossz filmet fűztek be?! Mert az, hogy egy lázadó kölyök elköti apja kocsiját, abban nincs semmi extra. Mégis a Világok harca lesz ez, mert az apa szerepében Tom Cruise feszít a vásznon, nagyon keményre fazonírozva. Aztán vészfelhők tornyosulnak az égen. S lassan elindulunk a filmmel. S beugrik, hogy a kezdeti hótunalom a hatáskeltés eszköze. A robbanás előtti csend. Készülődik is a robbanás. Hatalmas villanások a mennybolton, a komisz Dennis hurrikán kutyafüle ahhoz képest, amilyen széláramlatok zúdulnak le a hegyekből – Ray Ferrier, vagyis Cruise papa meg áll az érkező viharral szemben, lobog a haja a szélben, de ő már sejt valamit, ez több mint holmi erős égi áldás, ez alighanem úráldás lesz... Érzik, hogy nagy baj közeledik, menekülni kell. Cruise a két gyerekével pattan is be a kocsiba, irány az a nagyváros, amelybe pár órája az anya visszautazott. Nem jutnak azonban messzire, mert dübörög, mocorog a föld. Állnak a városka főterén a megdöbbszent emberek, már a zsaruk is megérkeztek, játsszák a nagyfiút, hogy semmi baj, itt vagyunk, védünk, nem kell pánikolni, semmi nem történik, megmozdult a föld. De nemcsak mocorog, meg is reped, jókora hasadékot dob magán. Egész házakat nyel el. A tömeg nekilódul, elindul egy irányba, hogy miért abba, nem tudni. Különben is mindegy lenne, merre, mert hipp-hopp, kinyomja magát a földből a támadó, egy speckón formatervezett digitális dinoszaurusz, háromlábú hatalmas gépszörny, pusztító harci fenevad, aki egy csapásra hét Föld-féle bolygót tudna semmivé tenni, csak úgy könnyűszerrel, mert úgy okádja az agressziót, úgy dobálja marokszám a parányi emberkéket, mint silóvágó gép a zöld kukoricaszárat. Na és innentől rémmesévé válik a film, a pusztítás történetévé: Spielberg mester egy látványos, komor mozgóképet fest vérből, mocsokból, vörösre színezett műhabarcsból, meg csak a filmtechnikus és a számítógép egere tudja, milyen hatáselemből. Van itt minden, rettegés és rémület egy rakáson. Az emberek meg menekülnek, anélkül, hogy tudnák, miért akarják a félelmetes monstrumok elpusztítani az emberiség kultúráját és őket. agy mennek toronyiránt előre, megtelnek az autósztádák, aztán azok is kiürülnek, az emberek már csak gyalog mennek, már nem is mennek, csak vánszorognak. S amikor azt hinnék, már-már megmenekültek, amikor a néző végre leenged egy kicsit a hangos (gép)zene keltette feszültségből, megint jönnek és kopogtatnak ezek a fránya elektronikus dínók, de olyan rafináltak ám, hogy még a föld alatti pincelyukba is benyújtják szuperérzékeny kamerákkal felszerelt, mozgékony polipcsápjukat. De azért rém agyatlanok ezek a dínók. Bedugott csápjukkal kamerázzák-kamerázzák a föld alá menekült Cruise-ékat, hogy nyakon csípjék őket, pedig elég lenne csak egyetlen tappancsukkal tiporni rajtuk egyet, hírük-poruk se maradna. Mire már tényleg fárasztó lenne a film attól, hogy a sokadik támadás után, mikor már úgy tűnik, mindent ripityára zúztak a háromlábú szörnyek, mégis újból és újból előkerül az a fránya kocsi, amellyel Cruise-ék elindultak, ráadásul működik is, s még benzin is van benne, és valahonnan akad egy komphajó is, egyszer csak vége szakad a már-már elviselhetetlen gyilkolás-, pusztítás- és menekülésfolyamnak. Az egyik szörny valahogy kivégzi önmagát, kinyúl, kileheli fémlélkét, aztán annyi. Vége a háborúnak. (De hogy hova lett a többi szörny hirtelen?!) Hamarosan a filmnek is vége. S Cruise apuka, a kislány és a kamaszfiú megérkeznek anyukához a sértetlen nagyvárosba, amelyet a háromlábú szörnyek messze elkerültek, s ahol nyugalom honol és béke. Apuka megszereti anyukát, a nagykamasz megtalálja az utat az apjához, a kislány meg továbbálmodhatja lányregényeit. Lehetne másképp Hollywoodban? De azért a félelemkeltés spielbergi mechanizmusa igencsak működik: az emberben mindvégig ott a frász, és belefeszül a fotelba, egy percre se tud

Mozirandevú a félelemmel

Írta: Új Szó

2005. július 28. csütörtök - Módosítás: 2005. július 28. csütörtök

szabadulni attól, hogy mi van, ha valami hasonló szörnyűség mégis megtörténik... De ennyi, csak félelem. Ahogy lepergett a film, el is pergett. TALLÓSI BÉLA